

ΝΑ ΚΑΜΑΡΩΝΟΥΜΕ

για τις μεγάλες τιμές που κάνει σήμερα το παρήφανο Έγγλέζικο Έθνος στο Βασιλιά μας. Νά καμαρώνουμε, και πολύ μάλιστα. Μά να συλλογιστούμε και κάτι άλλο. Νά συλλογιστούμε πώς ήταν πηγή ο Φερδινάνδος στη Γαλλία έγινε κάποια κουβέντα στα επίσημα δείπνα και σε κάθε επίσημη υποδοχή και για τον «άνδρειο» Βουργάρικο λαό και Φραντζέζικα λαρόγρια, επίσημα πάντα, ζητωκραυγάζανε για την πρόδο του και για το μέλλον του.

Νά τὰ συλλογιστούμε αυτά και, χωρίς να λιγοστέψουμε τη χαρά μας για την υποδοχή του Βασιλιά μας στην Άγγλία, να κοιτάζουμε να γίνουμε μία μέρα και μεεις αξιοί να τιμηόμαστε πλάι στο Βασιλιά μας, καθώς τιμηθήκανε οι Βουργάροι πλάι στον Ήγεμόνα τους.

ΑΝΤΙ

να λυθεί, περισσότερο υπερδέεται το ζήτημα της έδρας της Γενικής Παθολογίας. Η Γιατρική Σχολή εκλέγει καθηγητή το Λιβιερατο, μα το Ύπουργείο δυσκολεύεται να παραδεχτεί την έκλογή, όχι γιατί ο Λιβιερατος δεν έχει τα προσόντα, μα γιατί — κ' είδω είναι ο κόμπος — κ' οι άλλοι υποψήφιοι έχουν τα προσόντα τους.

Νά λ. χ. ο Σακόραφος έχει την υποστήριξη του ύπουργου Μπουμπούρη, που ζυγιάζει αυτή με δέκα τόμους πρωτότυπα συγγράμματα. Ο Άσιμης έχει την υποστήριξη του ύπουργου Ντεληγιάννη— άλλο σύγραμμα αυτό στεφανωμένο κι από τη Γαλλική Ακαδημία. Ο Τριανταφυλλάκος, αδερφό πούκανε δυο τρεις φορές ύπουργός κ' είναι και φίλος στενός του Ζαίμη—σύγραμμα κι αυτό, να πούμε, πούχει την επιστημονική αξία του.

Έχει τέτα συγγράμματα ο Λιβιερατος; Αν έχει, θα γίνει καθηγητής και μη τότε νοιάζει. Α δέν έχει, ως καθήσει στη Γέουα κι ως φασκελώνει νύχτα μέρα χειροπόδαρα το Έθνικό μας Πανεπιστήμιο.

Η ΡΟΥΣΣΙΚΗ

ιδέα βάρπηκε και με αίμα Ρωμαιοκό. Καθώς μας γράφουν, ένας δικός μας, ο Κωσταντινίδης, φοιτητής στο Πανεπιστήμιο του Χάρκοβου, ντουφεκίστηκε από τους Κοζάκους γιατί είχε κι αυτός άνακατευτεί με τους επαναστάτες. Μά κι ο συνεργάτης μας Μιχα-

λης Λυκαρδόπουλος λίγο ακόμα και θα πήγαινε νάνταμώσει τον άμοιρο Κωσταντινίδη, αλλά πρόφτασε και γλύτωσε με μια δυο Κοζάκικες κνουτιές και με μια σπαθιά Ρούσσου άστρυφάλακα.

Ξεσηκώνουμε από το γράμμα του λίγες άράδες άκρετά έκφραστικές. «Σας γράφω δυο λόγια με δυσκολία γιατί κ' εγώ έχωσα το αίμα μου αυτές τις μέρες για τη Ρούσσικη Ίδέα. Στις 16 του Σεπτέμβρη κει που πενούσα στις 5 192—6 το βράδι με την άμαξα από ένα δρόμο της Μόσκα, χωρίς να πειράζω κανένα, σφηγτήκανε κατά πάνω μου δυο καθολάρηδες Κοζάκοι, που στεκόντουσαν καταμεσής στο δρόμο, με κατεβάσανε από τ' άμαξι και με άρχινισανε στις κνουτιές. Στην ώρα πάνω φάνει τρέχοντας κ' ένας Ρούσσος άστρυφάλακας και μου τραβάει μια σπαθιά στο νάμο. Καλά που φορούσα χοντρό πανωφόρι και πρόφταξα να σηκώσω το γιακά μου με την πρώτη κνουτιά, άλλιώτικα θα πήγαινα κ' εγώ με τις τόσες χιλιάδες που πνε κάθε μέρα».

Ο φίλος μας Λυκαρδόπουλος μάς τάζει πώς θα περιγράψει στο «Νουμά» τις φοβερές αυτές ήμέρες της Ρουσίας, σά γινάνει το χέρι του.

Θ.Α ΣΗΚΩΘΕΙ

μια μέρα, λείι, κ' είδω ο Λαός, σά στη Ρουσία σήμερα, για να πάρει τις Συνταγματικές ελευθερίες που του κλέψανε. Και το λείι αυτό ο κ. Στ. Δραγούμης, μόνο και μόνο γιατί η Βουλή δέν ένοιαζε την πρότη του Νοέβρη, που διατάζει το Σύνταγμα, μα θάνοιαζει δέκα είκοσι μέρες άργότερα.

Το Σύνταγμα λοιπόν τσαλαπατιέται — σά νάτανε η πρώτη φορά που το παθαίνει το έρημο! — και πρέπει νάδράζουμε στα χέρια τα ντουφεκια. Καλέ, δέ βαριόσαστε! Λόγια, λόγια, λόγια, που λείι κι ο Χάμλετ, και με τα λόγια δέ βάφουνται τ' αυγά.

Μια φορά ο Θεόκριτος σιμώνοντας κάποιο δασκαλο, που δέ διάβαζε σωστά, του είπει:

- Γιατί δέ διδάχνεις και γεωμετρία;
- Μά δέν ξέρω, άπάντησεν ο δάσκαλος.
- Και τί έχει να κάνει, άφου μήπως τάχα ξέρης και να διαβάζης;

- Όχι, δα! Εσύ γύμαζες τα σκυλιά;
- Μά ναί, όπως σου τα λέω. Μια μέρα μόνο έπεσ' από τ'άλογο, το ζώο πληρώθηκε και κόντεψα κ' εγώ να γέλω τρύμακα. Τότες, για τιμωρία με βάλανε σ' ενός σκαγγάρη.
- Για μαθητή; Μά θα είσωνα πιά μεγάλος.
- Είμωνα είκοσιπέντε χρονώνε, θαρρώ.
- Και πότ' έμαθες τη μαθητική;
- Αυτό δέ μαθαίνεται. Όλες οι γυναίκες την ξέρουνε μόνες τους, άποκρίθηκε ο Σούτσος σηκώνοντας ψηλά το κτρινωμένο και καταζαρωμένο κεφαλι του.
- Καψο-Κοσμύ! Και τί δέν είδες στη ζωή σου! Και τί κάνεις τώρα, άφου δέν είναι ψάρια στο ποτάμι;
- Δέν έχω, πατεράκη μου, κανένα παράπονο. Ο Άντριας Πουπίρος, ένας γέροντας σαν κ' έμέ βρθηκε δουλειά στη φάμπρικα του χαρτιού...
- Είσαι παντρεμένος;
- Όχι, ποτές δέν παντρεύτηκα. Η Τατσιόνα Βασιλέβνα δέν τό ήθελε. Όντας κανέναν της ζητούσε την άδεια να παντρευτή, άποκρίνονταν: «Ο Θεός με φύλαξε κ' έμεινα κορίτσι, εγώ. Τί ιδέα τους κατεβαίνει αυτόνωνε και δέ θέλουμε να κάμουμε σαν κ' έμέ!»

- Όξης μιστό, λογιάζω;
- Όχι, πατερούλη μου, μου δίνουνε μονάχα μια πουκιά φαί, όλο όλο... Μά δέν έχω παράπονο. Κείνη τη στιγμή ο Γερμουλάης γύρισε.
- Έτοιμο το πριάρι, κάνει άπότομα και σύ, πρόσεσε μιλώντας στο γέροντα, άει να πάρης μια φουράκατα.
- Σ' όλην αυτή την κουβέντα ο Βλαδίμηρος δέν έπαψε να κοιτάζη με ψυχωπιά το Σούτσος.
- Τι βλάκας! μου λείι καθώς με πλησίασε.
- Ό,τι μάς λείι δέν είν' αλήθεια. Πώς μπορεί ένας τέτοιος χωριάτης να είναι μια φορά νθορόβης; Τι καυχησιάρης! Δέν είναι αξιοός της καλοσύνης που του δείξατε.
- Άφου αφήκαμε τα σκυλιά στον άμαξα, που τήκλειπε μέσα σε μιάν εζμπα (καλύβα), μπήκαμε μέσα στο πριάρι. Είμαστε λιγάκι στενωχωρμένοι, μα στο κυνήγι δέν μπορεί ν' άπαιτη κανείς και πολλά κόμμοδα. Ο Σούτσος πίσω-πίσω έσπρωγνε το πριάρι, εγώ είμωνα καθισμένος στο μέσο, σε μια σανίδα, πλάι με το Βλαδίμηρο και στην πλώρη στέκονταν ο Γερμουλάης.
- Δέν είχαμε άλαργέψει πολύ από την όχτη και το νερό μάς πήγαινε ως στα στραγάλια. Ο Γερμουλάης δέν πέτυχε στη ναυτική πινακηνή, που έκα-

**ΓΡΑΜΜΑΤΑ
ΞΕΝΙΤΕΜΕΝΟΥ**

Γ.

Σε ούπολη, 30-10-05

Άγαπητέ μου Γιάννη,

Και πρό να μου το γράψης το μάντευα πώς ήθελες να μάθης που πήγα και τί είδα εκεί που πήγα. Και τώρα που γράφεις και με ρωτάς, μόλις το λυώ να σου προσφέρω τη λυγή και άνοοσία αυτή μου Όδύσεια, που όχι ανθρώπων άστανε, μα μητε χωριό δέν έχει να σου δείξη, άφου από ενα και μοναχό χωριό πέρασα, μά είτανε νύχτα, και πηγαινοτας και γυρίζοντας, ώστε μητ' αυτί δέν το καλοείδα. Ίαία στο νησί μου τράβηξα, τρυπώθηκα στην έξοχη τώνε δικώ μου, και εκεί έμεινα ως τέλος. Είχα σκοπό να πάρω μερικά ζωμά και να τα— να τα φάω και να τα πιώ. Μα Άγουστος μήνας, έβραζε ο κόσμος από την κάψα. Κυλομάθισα λοιπό στ' αγαπημένο μου τάκορομάι, και σά δέν είχα κουβέντες με τους δικούς μου. Η σά δέν είμωνα όρεξη να δεκατίσω τίποτε διαλεχτά κλήματα η ξεχωρισμένες συνίες, έβγαυα με τη βάρκα και ψιόρευα. Ψύρευα, είπα; Δέ βαριέσαι! Ρωμοσούνη σωστή κ' εκεί πέρα. Ρουθούμ ψαριού δέν άφηκε ο δυναμίτης. Τραγική έρημιά, ως και μες στου πελάγον τα βάθια! Έτσι, φίλε μου, κι ο άλλος ο δυναμίτης—ιό τυχοδιωχικό το πένθος του Ρωμιού, —ζημάζει όλονένι τον τύπο, άφου δα κι από νησιά πω άτόμερα μισεύουν και φεύγοντε με τις καρδιές για κινουόγιους κόσμους τα πω γερά και τα πω χροιαζούμενα παλημάγια τους. Με τα μάτια μου τις είδα τις καρδιές. Ορίστε Όδύσειες, φίλε μου, και με Σειρήνες πολί πω φοβεριότερες από τις παλιές.

Μά ως άρχισω από την αρχή. Σά βγήκα από το βατόρι, νύχτα καθώς σου είπα, έτυχε να γίνεται στο χωριό γάμος συγγενικός. Ίαία στο γάμο λοιπόν. Καινούρια πράματα, καινούριες συνήθειες. Τα παλιά δέν είτανε. Ένα όμως παρατήρησα που είναι και παλιό και καινούριο, που είταν, είναι και θάναι πάντα. Την όμορφιά και την ευπνάδα των κορισιών που παραστέκονταν εκεί τριγύρω στη νύφη. Άξαδέρφες μου κι άνηφιές καθώς είταν, τις φίλησα όλες. Η καθεμιά τους, ένα ποιήρι γερό. Τις φίλησα, και τους

με. Μά ο καιρός είτανε όμορφος και η δεξαμενή γαλήνια κι έτσι δέν το πολυπροσέξαμε. Είχε παί την αλήθεια ο Σούτσος. Καθε φορά που σήκωνε πάνω τη μακριά του φουράκατα, οι πράσινες πλεξίδες που την περιτύλιγαν μάς δείχνανε πώς το βυθό της δεξαμενής είτανε στρωμένο με κάθε λογής χορτάρια. Τα κλώνια από τα νούφαρα και τα νεροκρίνα μάς μπόδιζαν να προχωρούμε, πλιόνοντας πλατυά-πλατυά πλεμμάτια όλόγυρά μας. Έπιτέλους όμως φτάσαμε στα νησάκια και το κυνήγι άρχινησε. Ένας γενικός πανικός έπιασε όλες τις πάππιες. Καθώς φανήκαμε, έτσι άπότομα πεταξάνε όλες μαζί με ταραχή μεγάλη. Σε κάθε τουφεκιά έπιφτε κι από μια. Όσα πουλιά πιτυχίναμε, καθώς τήβρισκε το βόλι, σταματούσανε ξακονικά, έκαναν ένα στροφονύρισμα στον άέρα και ξαναπέφτανε μέσα στο νερό. Χάσαμε πολύ κυνήγι, γιατί πολλά από δαυτα βουτούσαν στη δεξαμενή ως τον πάτο και τα χίναμε. Άλλα ξεψυχούσαν μέσα στις καλάμιές, που και το καλύτερο μάτι κυνηγού δέ θάν τήβρισκε. Όστόσο μόλ' αυτά το κυνήγι μας είταν όμορφο και για λίγες ώρες το πριάρι γέμισε από άγριοπάππιες.

